

Advent 1. vasárnapja

Lk 21,25–36

„Gondoljatok a fügefára...”

Ma advent első vasárnapja van, és lassan a tereken kizöldülő fenyőfák alatt készülünk a karácsonyra. A készület négyhetes periódusa a nevét a latin eljövet szóból kapta, mert az egyházi év első része csupa várakozás, előkészület karácsonyra, Jézus születésére.

Korábban a karácsonyt, Jézus születésének ünnepét nem december 25-én tartották, hanem vízkereszt napján, mely akkoriban a felnőtt keresztelés rendes ideje volt. A négyvasárnapos előkészület a gallikán liturgiában alakult ki, de tudunk hosszabb adventről is, amely Szent Márton napjától indult, mégpedig harangszóval.

Az advent mai formája az 5. században Simplicius pápa idejében alakult ki. Alapgondolata a megtestesülésben közénk érkező Krisztus várása. A négy vasárnapnak négy féle jelentést tulajdonítottak a négyféle eljövetel alapján. Az Úr előbb eljött először a megtestesülésben, másodsor a kegyelemben, harmadszor a halálunkkor, negyedszer pedig az ítéltkor fog eljönni. Ilyenkor a pap lila színű ruhában miséznek. És csak adventben mutatja be az úgynevezett hajnali misét, amelyet a latin nyelvű kezdőénekről rorate misének nevezünk.

Sok helyütt Márton napjától kezdve böjtöltek, zsírosat és húst nem ettek. A mezőgazdasági munkát végző emberek bölcs szokása volt ez, hogy amikor kevesebbet dolgoztak, akkor kevésbé kalorikusan étkeztek. Számos népszokás kötődik az adventhez. Szerdán és pénteken böjtöltek. Számos helyen, például Tápén még a 20. században is sok katolikus család megtartotta ezt a szokást. A hajnali misére a gyerekek ébresztették a híveket csengettyűvel. Ebben az időszakban végezték a kántálást, a betlehemezést és összejötték a Szállást keres a Szentcsalád imakörök. Erre az időszakra esik számos jeles nap, András, Borbála, Miklós, Luca, mindegyiknek gazdag folklórja van. A legújabb korban elterjedt adventi koszorú Wichern evangélikus lelkésztől ered. Ezt a szokást átvették a katolikusok is. De szokás volt egy gyökérre állítani egy szál gyertyát. A messiási jövendölés szerint ugyanis Jesse gyökeréből sarjadt az új hajtás, a Megváltó. Őt jelképezte a gyökéren a gyertya. Sok hívó

karácsony előtt elvégzi a lelkiismeret-vizsgálatot és meggyón, hogy tisztza szívvel-lélekkel ünnepelje Jézus születésnapját.

De a mai vasárnap evangéliuma az utolsó ítéletre figyelmeztet. Az adventi várakozás ugyanis kettős, egyrészt a Jézus születésére várakozó ószövetségi nép lelki sóvárgását éljük át, másrészt a vég-időben újra eljövő Krisztust várjuk. A keresztyén úton van, és soha nem felejt el, hogy hitének céljait nem ebben a világban találja meg. Várjuk tehát a beteljesedést, amikor Jézus megváltásának műve eléri a célját, és a világban jobban meglátszik a jóság, mint most.

Ez az evangéliumi szakasz egyszerű példát állít elénk, a fügefát. Amely azért él, hogy gyümölcsöt teremjen. Előre tudjuk, mikor érke be a gyümölcs. A történelemnek és a mi életünknek is így kell előre haladni, gyümölcsöt érlelve életünk kivirágzása után.

Ilyenkor a karácsonyi ajándékokkal kívánjuk szaporítani lelki gyümölcsöket. Hitünk fügefája kivirágzik és a szeretet gyümölcseit érleli karácsonyra. Talán Jézus születésének napjára egy kicsit több lesz a szeretet a világban. S ehhez a magunkét is hozzáadhatjuk.

Az Emberfiát váró imája

Uram! Bárcsak minél gyorsabban eljönnél! Már nagyon vágyom nálad lenni. Szinte már látom a jeleket, hallom a tenger zúgását, s magam is megdermedek... De miért is siettetem azt, aminek még nincs itt az ideje?

Tudom, hogy azt a napot és órát senki sem ismeri, csak az Atya. A feladatot megadtad: bátran emeljem föl fejemet, nézzek szembe önmagammal és veled, s várjalak hűségesen.

Még akkor is, ha nagyon távolról érkezel...

Várlak, Uram. Adj türelmes és hűséges szívét. Amen.